

Hanácký divadelní máj 2022

Závěrečné kukátko

36. ročník

Němčice nad Hanou

Závěrečné slovo místostarostky

Vážení přátelé ochotnického divadla,

divadelní týden v Němčicích nad Hanou se po dvou letech konal v normálním májovém čase. Je až neuvěřitelné, jak ten čas letí, když jste v dobré společnosti mezi přáteli a na chvíli zapomenete na starosti každodenního života.

Děkuji všem, kteří jste se do letošního 36. ročníku divadelního klání jakýmkoliv způsobem zapojili. Ať jste připravovali zázemí pro hladký průběh přehlídky – přípravný výbor, technici od zvuku a světla, členové divadelního spolku, ale i další členové týmu, kteří sice nebyli vidět, ale bez nichž by to nešlapalo tak, jak má.

Děkuji vám, milí ochotníci, kteří jste nastudovali nové inscenace a přijeli jste je zahrát na divadelní prkna našeho sálu.

Poděkování patří také vám, pánové, kteří jste pracovali v lektorském sboru a svým zkušeným okem jste sledovali všechna představení, hodnotili je a předávali jste své rady všem ochotníkům. Myslím si, že jste byli pro všechny soubory přínosem a ne strašákem. Děkuji za vaše rady a vaši přízeň k naší přehlídce.

Mé poděkování patří i vám, milí diváci, kteří jste navštěvovali všechna představení v hojném počtu. Díky, že jste přišli a podpořili ochotnické divadlo. Bez vás by to nemělo smysl.

Velké poděkování patří i těm, kteří jste v této nelehké době naši přehlídku finančně podpořili a ještě větší radost jste nám udělali, když jste přišli mezi nás. V letošním roce mezi nás zavítal i hejtman Olomouckého kraje Ing. Josef Suchánek, který nad letošním ročníkem převzal záštitu, a já věřím, že mu mezi námi bylo dobře. Jak se již stalo tradicí, i letošní ročník naši přehlídku navštívili zástupci pořadatelů Národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

To, že byl sál vždy naplněn diváky, je signálem do budoucna, abychom i nadále pokračovali v tradici němčických divadelních přehlídek. Myslím si, že nám všem zde spolu bylo opět příjemně a že s radostí budeme připravovat další ročník Hanáckého divadelního máje.

Přeji vám, abyste ve zdraví, spokojenosti a lásce prožili všechny následující dny a těším se na setkání s vámi v sále kina OKO na představeních 37. ročníku Hanáckého divadelního máje.

Jana Oulehlová, místostarostka

Hosté naší přehlídky

Hejtman Olomouckého kraje Ing. Josef Suchánek, který převzal záštitu nad letošním HDM a navštívil nás v pondělí 2. května.

Hosté z Vysokého nad Jizerou

Ve středu 4. května nás poctili svou návštěvou tři hosté z místa, kde se koná národní přehlídka Krakonošův divadelní podzim. K divákům promluvil pan Josef Hejral, předseda Svazu českých divadelních ochotníků, doprovázeli ho další dva členové vysockého souboru.

Hodnocení divadelních představení odbornou porotou

DS Slavkov u Brna – Pekelné plány

Zahájení přehlídky v Němčicích nad Hanou letos patřilo souboru ze Slavkova u Brna. Ten divákům přivezl pohádku Pekelné plány z pera Ivy Kočí, místní učitelky. Kočí hru napsala pro své žáky a divadelní kroužek. Ve hře se objeví více jak dvacet postav a nutno podotknout, že žádná z nich není zdublovaná jedním hercem. Slavkovští prostě mají z čeho vybírat. Do Němčic přijela početná sestava všech věkových skupin. Je to opravdu velká deviza a výhoda, mít takto silný soubor. Zejména v dnešní době. Zároveň je to také ale závazek do budoucna. V tomto ohledu mají slavkovští velmi dobře našlápnuto a dlouho dopředu.

Inscenace, kterou jsme viděli, má svá úskalí. Hlavní z nich je kvalita textu. Ne vždy je domyšlený do konce a spousta věcí postrádá logičnost. Tím pádem mají herci a režisér velmi těžký úkol, který musí zvládnout. Těžší, než kdyby sáhli po ověřeném autorovi nebo ověřené pohádce.

Hra samotná už od začátku zaujme svou kvalitní výpravou a kostýmy. Scéna je povedená a jasně funkční. Výborný nápad je točna uprostřed jeviště, která může plnit funkci rychlých přestaveb a změn scény. I kostýmy jsou do detailu vymyšlené a dotváří tak pohádkový obraz inscenace. Prostor pro zlepšení vidím v kostýmování tří dam – návštěvnic hradu, které jako by přišli z jiné doby než zbytek „reálných“ postav.

Velkým úskalím hry je její svižnost. Přestavby jsou dlouhé a ve spojení se změnou světla a písněmi trvají déle, než bych si přál. Věřím, že pokud herci jednotlivé přestavby a nástupy na písně zrychlí, výrazně pomohou tempo-rytmu hry. V tuto chvíli je to velmi na hraně.

Významným prvkem hry je hudební složka. Slavkovský soubor má muzikálnost v krvi. Je proto velká škoda, že písně znějí z playbacku. Jelikož je nazpívali samotní herci, jde vidět, že zpívat umějí. Živá hudba nebo alespoň half-playback by hře výrazně pomohl, zejména ve chvíli, kdy víme, že na to herci opravdu mají. Autorské písně jsou navíc zajímavé jak textově, tak melodicky.

Hercům by jistě také pomohla důslednost v jednání na jevišti. Uklízečka, která šišle, avšak její zpěv je bezchybný, práce s číší, jež představuje telefon do pekla, nejasnost ve hře s kufry nebo hra s elektrickou zásuvkou lehce kazí dojem a pozorný divák si těchto nelogičností všimne. K zamyšlení také je úplný konec hry, kdy se na slavnostním otevření a představení hotelu jaksi nelogicky míchají nadpřirozené postavy s těmi reálnými.

Na druhou stranu je ale třeba vyzdvihnout výborné typy a zvládnutou základní charakteristiku většiny postav. Pozitivně v tomto ohledu vyčnívá zejména postava Lucifera, která je velmi zdařilá a na jevišti působí přirozeně a plasticky. Chválím také za správnou mluvu a výbornou dikci. Potlesk na otevřené scéně si právem zasloužily i postavy elektrikářů. Ti ve své scéně velmi přesně a energicky hráli a jednali.

Dětský divák je jistě náročnější než ten dospělý. Pokud ho hra nebaví, začne se ošívát, vrtět a rušit. Nutno podotknout, že tohle se u dnešní hry nestalo. Slavkovský soubor totiž předvedl v Němčicích zdařilou pohádku pro děti i dospělé.

Juraj Háder

Morkovští ochotníci, z. s. – Přepadení v Kroměříži

Morkovští ochotníci přijeli na letošní ročník Hanáckého divadelního máje s další novinkou z dramatického díla jejich kmenové autorky a režisérky Marie Tesar Přepadení v Kroměříži.

V textech, které Marie Tesar píše pro Morkovské ochotníky, jde autorce vždy o definování nějakého společenského, případně politického nešvaru, a poukazování na jeho příčiny. Ve hře Přepadení v Kroměříži tentokrát dospěla Marie Tesař zatím nejdále.

Hra je původně napsána pro šest žen (v textu zaslaném organizátorům letošního ročníku HDM je to výslovně uvedeno), na jevišti se však pohybuje žen sedm, z toho tři jsou ztělesněny herci, a ne herečkami. V úvodní části jsou představeny tři dvojice postav: dvě dívky ve věku školní mládeže Veronika a Jiřina (Veroniku hraje muž), dvě pracovnice kroměřížské bankovní pobočky Markéta a její nadřízená Zdena (Zdenu hraje muž) a dvě policistky Samantha a Alena (Alenu hraje muž).

Sedmou postavou je romka Mercedes (hraje ji muž).

Veronika a Jiřina jsou zfanatizované a zradikalizované děti odhodlané provést světovou revoluci s cílem ukončit nespravedlivou kumulaci světového bohatství do rukou dvou procent světové populace, prosadit práva žen a práva zvířat, zrušit cirkusy i kuchyně i soutěže královen krásy. Chtějí zrušit i divadla, protože hrají jen nesmysly minulosti, a do nového světového řádu se nehodí. A protože potřebují peníze, vydají se vybaveny dětskou stříkací pistolkou autobusem do Kroměříže vykrást banku, přičemž odmítnou platit jízdné, protože cesta veřejnou dopravou má být zdarma, když je přece veřejná!

Markéta a Zdena pracují v bankovní pobočce očividně tak, že vůbec nepracují. Markéta v telefonátech donekonečna opakuje klišé „První. Brněnská. Investiční. Vzájemná. Máme vás rádi. Jak vám mohu pomoci?“, ale nikdy nepomůže. Její nadřízená Zdena stále spí a nechce být vyrušována.

Alena a Samantha by měly „Pomáhat a chránit“. Ale nedělají ani jedno. Jako policistky jsou doslova k ničemu.

V následujících částech textu se autorka snaží odhalovat příčiny shora zmíněných nešvarů. Děti jsou úplně zmatené, protože nefunguje rodina, a ony jsou vlastně bezprizorné. Úřednice (symbolizující systém) nefungují, protože pro svoji funkci nemají žádné předpoklady. A policie nefunguje, protože vůbec neví,

co má dělat. Zde je ukázka jednoho dialogu obou policistek: Samantha: „Jen jeden řidič autobusu nám volal, že nějaká žena měla u sebe pistoli a on měl strach.“ Alena: „A zaplatila za lístek?“ Samantha: „To asi jo.“ Alena: „Tak s tím moc nenaděláme, až se něco stane, půjdeme to vyšetřit.“

Celá hra se ale točí kolem krádeže veřejných hodin, které stojí kdesi na ulici v Kroměříži, a ukradne je romka Mercedes, protože prostě nemá doma hodiny. Nakonec se ale ukáže, že tyto hodiny jsou světový unikát nedozírné ceny, takže až je stanovená cena ukradeného předmětu, policie se spojí s bankovními úřednicemi i dětskými teroristkami a matkou jedné z děvčat. Matka je navíc jednou z policistek a druhá policistka je zase lesba zamilovaná do jedné z bankovních úřednic. Všichni nakonec peníze zaplacené kupcem, který je vlastníkem První Brněnské investiční banky ukradnou a odjedou někam na tropický ostrov.

Celý text nepostrádá smysl a má vnitřní logiku.

Hlavním problémem inscenace je neujasněná režijně-scénografická koncepce a režijně-dramaturgická koncepce. Pokulhává i práce režiséra s hereckým kolektivem i jeho jednotlivci. Scéna je postavena tak, že ne všichni diváci vidí všechno, co se v hracím prostoru odehrává. V dramaturgické koncepci není dotažena otázka žánru. Text nabízí uchopení skrze žánr grotesky a také je takto částečně scénován. Groteska je ale postavena hlavně na zkratce. Jenže některé dialogy jsou zbytečně zdouhavé, jsou zapleveleny zbytečnými slovy. Některé situace jsou režijně nezvládnuty, neboť jsou zbytečně protahovány domněle komickou činností herce, která však bohužel není komická, naopak místy až nudící. Tempo celého představení je zdouhavé. A některé klíčové okamžiky, například sdělení, jak se vůbec celá společnost, která uzavřela komplot s krádeží peněz za ukradené hodiny, k těmto penězům vlastně dostane. To zůstane většině diváků zcela nejasné.

Při důsledném uplatnění základů divadelního řemesla má v sobě inscenace i představení hry Přepadení v Kroměříži potenciál velmi zábavné taškařice s aktuálním tématem a zábavným obsahem. Chce to jen vše důsledně dopracovat, jednotlivé gagy zbavit zbytečností a dovést do pointy. Využít hereckého potenciálu každé postavy bez povrchních hereckých prostředků. Pak by představení Přepadení v Kroměříži mohlo být jedním z nejvydařenějších z celé dosavadní éry Morkovských ochotníků.

Ladislav Vrchovský

Přepadení v Kroměříži

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice – Pohádka máje

Velmi očekávaným představením letošního HDM se stala inscenace Pohádky máje od Viléma Mrštíka, kterou nastudoval Divadelní spolek bratří Mrštíků z Boleradic. Očekávaným proto, že prozaická předloha stará více jak sto let je přeci jen příliš zakotvena do prostředí a chápání literatury počátku dvacátého století a tudíž velmi obtížně dramatizovatelná. Nicméně stále má velmi aktuální jádro o síle milostného citu, potřebě upřímné a čisté lásky, a jak může být nebezpečné, když se na tyto hodnoty rezignuje.

Soubor z Boleradic, a především jeho režisérka Iva Kahounová v hodnoty tohoto textu uvěřila, podařilo se jí přesvědčit soubor, našla vhodné představitele pro ústřední dvojici, a pečlivým a invenčním způsobem nazkoušela Pohádku máje tak, že jsme byli potěšeni, překvapeni. Samozřejmě, že inscenace není bez problémů, nicméně klady převažují.

Za klady považujeme především velmi pečlivou dramaturgii. Myslíme, že se souboru vyplatila spolupráce s profesním dramaturgem Petrou Richter Kohutovou. Režisérka vychází z dramatizace Libora Plevy z 50. let minulého století, kterou výrazně upravila a doplnila scénami ve vlastní dramatizaci, aby výrazněji podtrhla lehkovážnou linku studenta Ríši při jeho studiích v Praze. Takže vzniklo několik scén, dobře vystavěných situací, které přinášejí konflikt a lyričnost předlohy posunují víc k dramatickému tvaru. Ale nezůstalo jen u této

úpravy. Režisérka krátila text, vynechala některé okrajové linky příběhu, a společně s dramaturgyní připsaly i jakýsi rámec inscenace. Přivádějí na scénu kromě mladé ústřední dvojice ještě zestárlý pár Ríšu a Helenku, který je sice tichým, ale neustálým pozorovatelem a do jisté míry i hodnotitelem vlastních skutků z mládí.

Inscenace má víceméně dobrý spád, nevleče se, k tomu přispívají i dobře vyřešené změny prostředí. Proti tomuto výroku musíme namítnout, že třeba úvod představení – venkovský bál, kdy se představují jednotlivé postavy hry a Helenka odmítá tančit, je přeci jen roztříštěnější, a možná vypuštění některých sekvencí by úvodu dodalo lepší rytmus. Podobně i první scéně po přestávce.

Scénografické řešení inscenace je vedeno snahou o minimalizaci mobiliáře, takže se pracuje jen s jednou postelí, lavičkou, stoly a hlavně stylovým horizontem, na který se promítají impresionistické obrazy přírody a dalších exteriérů. Inscenace se tak víc soustředí na ústřední příběh - vztah Ríši a Helenky v jeho peripetiích, a přitom nezapomíná oslavovat jarní přírodu jako symbol prudké a čisté lásky člověka. Přírodu, která je tak silně obsažena v samotném románu.

Soubor z Boleradic je pověstný velmi širokým, ale i kvalitním hereckým kádrem. V inscenaci Pohádka máje to znovu potvrdil a dá se konstatovat, že tolik pěkných hereckých výkonů, mladých, středních i těch od nejstarší generace, byt' na malé ploše, je souboru co závidět. Nicméně inscenace stojí a z velké míry i padá s tím, jak se zhostí svých partů mládí v rolích Ríši a Helenky. Podle nich bude inscenace přijímána či odmítána. V globále řečeno, Matyáš Kyncl a Štěpánka Veselá jsou dobrými představiteli Ríši a Helenky, a to jak po typu, tak i ve schopnostech tlumočit charaktery svých postav. Klademe na ně však vysoké nároky a v tomto světle cítíme u obou jisté rezervy. Matyáš se chová lehkovážně i dobrosrdečně, dokáže zlobit své okolí stejně jako prosit o lásku, furiantsky bouřit i ztišit pokorou. Ale některé jeho herecké prostředky mohou působit jakoby poznamenané začínající hereckou machou, a to především časté promluvy do diváků a zapomínání na souhru s partnerem. Tudíž nemá šanci své chování korigovat podle reakcí spoluhráče. Štěpánka netrpí hereckou machou, naopak je velmi prostá ve svém jednání. Citlivá, soustředěná, pokorná. Ale její velké zaměření na ostýchavost v jednání s muži, její postavu zplošťuje do jisté míry jen na dívku ostýchavou a nespolečenskou. Ale to je jen polovina pravdy z hlediska charakteru Helenky. Je to i dívka veselá, plná jarní touhy po životě v přírodě i s ní. Především v domácím prostředí by se tak mohla projevit. A také by divákovi mohla zveřejnit, jestli se v ní dějí nějaké pocity po dalších a dalších setkáních

s Ríšou. Takhle v závěru ona vášeň vybuchuje až moc nepřipraveně, nicméně je pravdivá a upřímná. Já vím, je to úkol pro dívku z jednadvacátého století víc než náročný, ale když se to povede, bude to pro ni zážitek na celý život. V tom je kouzlo, ale i zrada divadla.

Děkujeme souboru z Boleradic za hezký zážitek, a jak soubor známe, určitě na inscenaci bude ještě pracovat. A i za to mu patří velký dík.

Jaroslav Kodeš

DS Rájec – Jestřebí – Andělka a laskavec

Peter Shaffer byl významný britský dramatik dvacátého i jednadvacátého století a zemřel teprve nedávno, v roce 2016. Autorovy kvality potvrzuje fakt, že jeho hry byly několikrát zfilmovány a oceněny. Snad nejznámější dílo, které „vyšlo z jeho pera“, je hra Amadeus, zfilmovaná Milošem Formanem. Divadelní soubor z Rájce-Jestřebí přivezl na letošní přehlídku Shafferovu hru Andělka a laskavec. Osvědčený autor a kvalitní dramatický text lákají na pěknou podívanou.

Ústřední postava hry – Andělka, je žena s velmi bohatým vnitřním světem. Průvodkyně žije svou prací a příběhy, které vypráví návštěvníkům. Aby byly historky zajímavější a poutavější, upravuje je, či zcela předělává. Ve chvíli, kdy je toho přespříliš, začnou se množit nejen pochvaly, ale i stížnosti, což přiláká na tajnou kontrolu – pracovníci z památkového úřadu. Konzervativní Anglie přece nemůže dopustit odchylky od skutečnosti, která je pečlivě napsaná v historických análech.

Andělka je postava, která překypuje vnitřním životem. Je plná fantazie, kreativity, představivosti a hravosti. Pokud je role takto vystavěná, o to větší je konfrontace s pracovníci úřadu, která je do jisté míry jejím protipólem. Konflikt mezi fantazií a jistou suchopárností je v textu zásadní. A právě v tomto je velká rezerva inscenace. Místo toho, abychom jako diváci obdivovali vnitřní Anděličin svět, je vše pouze ve slovech a vnějším způsobu provedení. Herci jen odříkávají text a teze v něm obsažené. Nežijí. Hře chybí tempo-rytmus a energie. Divák kouká na kus, který silně připomíná existenciální drama. Vzletné myšlenky a témata nám nejsou předkládány s hravostí a lehkostí. Herci je jen těžkopádně deklamují. Společně s nevýhodným výběrem hudby to působí poněkud pateticky.

Vše pak podtrhují gagy, které nejsou vystavěny, a postava k nim logicky nemůže dojít. Jako příklad může posloužit hra s mikrofonom. Z toho vznikají i nelogické situace. Postava přichází na scénu, zatím ještě stojí u dveří a ve změti postav a nepořádku ihned v první replice komentuje zapnutý malý diktafon na druhé straně pokoje?

Bohužel také scénografie není šťastně řešená a působí lacině. Kašírovaný špalek, zvláštní historizující oblouky, nepořádek kolem stojanu na kostýmy jdou do kontrastu s nádherným trůnem. Scéna je nezabydlená a nekonkrétní. Velkým problémem je schodiště, které má být zajímavé, starobylé a nádherné. My však vidíme pár prken a železnou konstrukci ze současného divadla. Je na zvážení, jestli by v tomto případě nebylo lepší, nechat na divákovi, aby si nádherné schodiště vytvořil ve své fantazii sám.

I přes všechna kritická slova je nutno podotknout, že druhá polovina hry je mnohem povedenější a jistou hravost v ní můžeme najít. Silným momentem je rekonstrukce poprav, kde herci ožívají a je na co koukat. Velmi pěkná a zdařilá mi přijde postava právníka, který se v druhé polovině objevuje na scéně. Nudného a nezajímavého úředníka Andělka strhne a najednou, naprosto přirozeně, běhá po jevišti a hraje si na středověkého bubeníka. Velkou devizou je i řemeslná zdatnost herců. Postava Andělky má výborný hlas, který se velmi pěkně poslouchá a nese hledištěm. Režijně vytvořené mizanscény jsou také funkční a pěkné.

Divadelníci z Rájce-Jestřebí na to mají. Troufám si říct, že pokud by herci „méně přemýšleli“ a více si v situacích hráli a blbnuli, divadlo by dostalo lepší spád. Vnitřní svět Andělky by se lépe projevil už v první polovině hry, a tím

pádem by i lépe vyšel kontrast mezi ní a zbytkem obyčejného světa. Herci i režisér mají před sebou dlouhou cestu, kterou však lze zdárně projít až do kýženého cíle.

Juraj Háder

Divadlo Strom Brno – Kocourek mořeplavec

Druhou soutěžní inscenací, která cílí své divadelní usilování na dětské publikum, byla na letošním HDM inscenace Divadla Strom z Brna. Jejich představení o Kocourku mořeplavci je určeno pro věkovou skupinu školkových dětí a využívá dnes celkem běžných postupů loutkového divadla, kdy loutka i její vodič jsou publiku viditelní, v kombinaci s vyprávěnými pasážemi. Textový podklad si soubor napsal sám – Jan Říha – a v představení hrají dvě osoby Jan Říha a Martina Zitová.

Děj tvoří jednoduchá hříčka o tom, jak kocourek Mydlifousek trochu zlobil svého kamaráda netopýra Tomáše, trochu se vytahoval před kočkou Mínou, spadl ze střechy pod nohy kapitána zámořské lodi, byl naverbován na loď jako plavčík, aby pak zažíval jako mořeplavec různá dobrodružství až po šťastný návrat domů ke kočce Míně.

Příběh je souborem předveden přehledně, pozorné publikum ví, komu má fandit, herci hrají s lehkostí, ale přesvědčivě a s poučeností o tom, pro koho hrají. Vlastně není moc co vytýkat, protože máloco v inscenaci je špatně či takříkajíc mimo mísu. Nicméně několik námětů k přemýšlení by se tu našlo.

Domníváme se, že by bylo vhodné na začátku inscenace více podpořit ono rčení, že pýcha předchází pád, a Mydlifouska jednoznačně představit jako pyšného vůči Tomášovi i vůči Míně. A toto téma přesněji dostat do jednotlivých dobrodružství na moři, tak, aby to byla pro kocourka postupná cesta k poučení se z chyb. Navíc kočička Mína vytvořená jen jako obrázek doprovobený zvukovou nahrávkou je tak trochu moc chudičké a nevynalézavé. Dále by inscenaci pomohlo ubrat na vyprávěcích pasážích a to, co se v nich dozvídáme, naopak převést do hraného děje, např. vztah Mydlifouska a Míny, smutek na lodi, kdy kocourek zůstane úplně sám a podobně. Výtvarná stránka inscenace je funkční, podporuje děj, nicméně jistá estetická nejednotnost ve scénografii může někomu vadit. Půda i loď jsou zpracovány dost loutkářsky realisticky, kdežto exteriéry, jako je střecha domu či ostrov, využívají principu jevištního znaku. Doporučujeme pokusit se o jisté sladění. A když se povede vymyslet ještě více iluzivních detailů podobných nápadu s rybičkou, tak to bude ve prospěch inscenace. Jde o překvapivou a nečekanou akci, nápad, kouzlo, iluzi, která dětského diváka vždy potěší.

Takže díky soubore, že máš jistý kvalitní standard, který se nepodbízí dětem a který hledá ve své inscenaci nejenom zábavu, ale i nenásilně traktované poučení.

Jaroslav Kodeš

DS Větrák Pivín, z. s. – České nebe

Divadlo Járy Cimrmana je český fenomén. Jeho hry doslova zlidověly. Jsou oblíbené napříč všemi generacemi a spousta lidí zná Cimrmanovy hry nazpaměť. Takový fenomén se logicky promítá i do ochotnického divadla. Byť neznám profesionální scény, které by si na Járu Cimrmana troufly, na amatérské scéně jsou jich desítky, možná stovky. Jednou z nich je divadelní soubor Větrák z Pivína. Ten se na letošní přehlídce představil s nejnovější hrou Divadla Járy Cimrmana – České nebe. V Němčicích na herce čekalo hlediště, vyprodané do posledního místa.

Divadlo z Pivína je klasickým příkladem sousedského divadla se všemi klady i zápory, které toto označení nese. Herci září radostí z toho, že mohou být na jevišti, a tuto radost, lásku a obdiv k divadlu velmi snadno přenášejí „přes rampu“ na vyprodaný sál. Jejich komedie České nebe baví jak samotné herce na jevišti, tak nadšené diváky v sále. Ti si užívají osvědčené vtipy a gagy z pera dvojice Svěrák / Smoljak, smějí se notoricky známému textu i hercům, jak ho hrají.

Míra úspěšnosti hry závisí na tom, jak moc se představení přiblíží originálu Svěráka a Smoljaka. Nejen pro divadlo z Pivína by to měl být zásadní výchozí bod a klíč k inscenování.

„Cimrmani“ v čele se Zdeňkem Svěrákem hrají jaksi neuměle a ochotnicky. Je to však jedna z jejich mystifikací, neboť za amaterismem na první pohled se skrývá profesionální práce s češtinou, dokonalá a pregnantní mluva, špičková dikce, dotažené vtipy a gagy i přesné pointování. Přiblížit se tomu je velmi nesnadné. Troufám si říci, až téměř nemožné. Herci z Pivína mají našlápnuto správným směrem.

V první části hry – odborném semináři se jim však příliš nedaří. Hercům by pomohlo, kdyby lépe znali obsah svých přednášek. V tuto chvíli to působí spíše, jako by se s textem na jevišti teprve seznamovali. Herci sice lechtají naši bránci, já jim ale nevěřím, že se jedná o badatele a profesionály, kteří přišli před diváky s výsledky své odborné práce. Vždyť i situace – dialog Flašky a Krabice je výsostně odborná rekonstrukce. Nevěrohodnosti bohužel přidává i nejisté frázování a čtení gagů, které by měly být zahrané. Na druhou stranu zde najdeme vtipy, které hercům vyšly. A není jich málo. Například hra se stoličkou nebo konkrétní komické pasáže textu.

V druhé polovině hry, jednoaktovce České nebe, se můžou divadelníci naplno projevit. Divadelní sál žije, hlasitě se směje a „jde s herci“. Otázkou však zůstává, zda je to dílem pregnančně napsaného textu, nebo za to může typové herectví, správné pointování vtipů a gagů anebo práce s timingem, či jazykem samotným. Troufám si říci, že u Pivína je to od každého kousek. A právě tahle nedokonalost dělá jejich divadlo úspěšným. Na druhou stranu věřím, že když herci lépe porozumí vtipům, zapracují na konkrétních situacích, budou lépe mluvit, přesněji pointovat a méně přehrávat, stane se České nebe ještě působivějším představením.

Inscenaci České nebe lze hodnotit jako povedenou. Obrovské ohlasy získala zejména u diváků. Potlesk ve stoje, který jsme na konci hry viděli (letos poprvé) mluví za vše. Věřím, že herci neusnou na vavřínech a budou na sobě dál pracovat. Už teď se těším na jejich další počín v budoucnu.

Juraj Háder

Červiven Bruntál – Přes překážky ke hvězdám

Červiven je studentské divadelní spolčení lidí, kteří studují SPgŠ v Krnově, ale také spolu kamarádí. Pro svoji novou inscenaci si vybrali knihu Hany Whitton Větrná hůrka sourozenců Bronteových.

Scénář napsala Petra Severinová a samotný tvar inscenace pak vznikl kolektivně, ve společné dílně těchto mladých lidí. Je to proces trochu odlišný, než jak vzniká většina činoherních představení, nicméně legitimní a dokonce velmi obohacující směrem dovnitř do souboru. A to, protože na počátku je společné téma, o kterém chce tato parta hrát divadlo.

Soubor zaujal dramatický životní příběh tří sester Bronteových a jejich bratra básníka a malíře Branwella. Sester, které se staly slavnými anglickými spisovatelkami, a bratra, který promarnil své nadání. Je to příběh o tom, co všechno obnáší a kolik překážek musíme překonat, než se dostaneme ke hvězdám. Námět pro inscenaci výborný, téma pro mladý kolektiv vynikající. Už to samo o sobě je chvályhodné, že je tu parta lidí, která je ochotná přemýšlet a pracovat na něčem, co má pozitivní, obecně platné lidské hodnoty.

Jsme však na činoherní přehlídce, a tak nám nezbývá než nejen hodnotit záměr i proces vzniku inscenace, ale i jak se podařilo záměr realizovat ve výsledném tvaru, v samotné inscenaci. A tady mají mládežníci z Červivenu přeci jen rezervy. V čem spočívají? Jednak jsou to nedostatky, řekl bych obecného charakteru, postihující řadu nejen mladých herců. Mluva, pohyb po jevišti, necítění rytmu dialogu, přehlížení partnera, přehrávání nebo podehrávání, herec v postavě musí odejít až do zákulisí, atd. Ale jsou tu i problémy specifické pro tuto konkrétní inscenaci. Například, příběh je tvořen, skládán řadou krátkých situací, které nejsou nijak verbálně propojeny, navazují po sobě střihem, a to dokonce někdy velmi prudkým. Tento styl je dnes v divadle hodně moderní, nicméně vyžaduje to od režie pracovat ve zřetelné zkratce, pomáhat si znakem. Hned, ráz na ráz se musíme přenést ze situace do jiné situace. Pauzy, zastavení, divné pomlky, to silně ruší divácký zážitek. A přitom by stačilo si uvědomit, že i obyčejná „prolínačka“ pomůže. A také bychom doporučili vynechat v inscenaci tzv. zdvojování. Herec řekne komentář pro publikum, že se například ulekl, ale diváci úlek viděli už předem. Dochází pak k nechtěným komickým místům.

Ale vraťme se na úvod této reflexe. Sympatický kolektiv mladých lidí se pokusil nám zprostředkovat, že když na svět přicházíme s křídly a když nám je někdo strhne, musíme pak sbírat peříčko po peříčku, abychom mohli letět přes překážky až ke hvězdám. A to většinou nebývá snadné.

Jaroslav Kodeš

Divadlo Opona, z. s. – Emma a trollí sen

Divadelní soubor Opona z Želechovic nad Dřevnicí přivezl pohádku ze severského prostředí „Emma a trollí sen“. Příběh, který se odehrává v nedaleké Skandinávii, napsala česká autorka Petra Johansson. Je to nejen scénář, ale i dětská knížka, která vyšla minulý rok a dá se zařadit mezi to nejlepší, co se loni vydalo pro děti.

Hlavní hrdinkou hry je mladá holka ze Stockholmu Emma, která musí trávit prázdniny u babičky na vesnici. Nikoho tam nezná, postrádá kamarády a nudí se. Vesnické aktivity ji nebaví. Pohádka je tak o porozumění dvou světů. Prvním z nich je současný dětský svět plný informačních technologií, sociálních sítí, počítačových her a podobně. V kontrastu k tomu je pohádkový svět trollů, který nemusí být vždy zlý a do jisté míry koresponduje se „starým světem“, kdy se děti uměly bavit i bez moderních technologií, chodily ven, do přírody a dokázaly si najít kamarády jen tak na ulici.

Scénář, který si divadlo Opona vybralo, ona témata předkládá. Je celkem zajímavě napsaný. Skýtá však řadu úkolů a nástrah, které by měl inscenační tým odhalit a následně zvládnout a překonat. Jednou z nástrah je spousta textu, který herec musí vyplnit jednáním a hereckou akcí. V tomto případě soubor nástrahu nezdolal zcela a škrtať málo. Hra je umluvená, slyšíme spoustu slov, ale chybí k nim herecká akce. To způsobí, že se hra stává monotónní. Slova nejsou vyplněna a my vidíme na jevišti postavy, které odříkávají dlouhý text.

Souboru by jistě pomohlo, kdyby vyškrtal přebytečné repliky a učinil hru svižnější. Tím by pohádka dostala lepší tempo i rytmus.

Ruku v ruce s dlouhými dialogy jde i herecké jednání na jevišti. Herci dlouhé pasáže pouze říkají. Často chybí interakce a fáze zhodnocení. Režijně vystavené mizanscény nejsou vždy funkční. Jako příklad může sloužit dialog vnučky a babičky. Konflikt mezi „starým“ a „novým“ světem zůstává pouze ve slovech. Babička je pro diváka nečitelná a já nevidím, že ji konání její vnučky nějak zasáhlo. V takové chvíli ani nevyzní absurdita slov, která vnučka říká. Takových míst je však ve hře více. Při úvodním monologu nemá Trollí babička ujasněno, komu je adresován. Na jevišti sice překypuje energií, avšak její poskakování sem a tam se brzy stává monotónní a já čekám, co nového vymyslí. Marně. Divák ztrácí zaujetí a pouze sleduje, jak se babička pitvoří.

Zajímavou postavou na scéně je mladý troll. Jeho energie už od počátku strhne diváky, kteří s postavou „jdou“. Děti baví jak herectví, tak i hudební vsuvky, které znají z YouTube a které hru oživují. Otázkou zůstává, zda by hře více neprospěly vlastní melodie, než písně skupin ABBA a Ylvis.

Scéna a rekvizity nabízí spoustu nápadů. Výborná je maskovací síť, která tvoří exteriéry a světla, jež dotvářejí atmosféru lesa a jeskyně. Velkou škodou je, že herci neměli kolečka na kredenci, které jindy běžně využívají. Přestavby by dostaly mnohem větší švih. Rekvizity, které používají, jsou dobře zvolené. Není jich příliš a pomáhají. Věřím, že s dalšími reprízami i samotná práce s rekvizitou bude lepší a zajímavější.

Soubor má velmi dobře nakročeno. Jejich četná účast na přehlídkách jasně ukazuje, že se chtějí zdokonalovat a dělat lepší a kvalitnější divadlo. Kus, který si vybrali nyní, má svou výpovědní hodnotu i kvality, na kterých se dá stavět. Ostatně, nejen dětský divák byl dle ohlasů ve foyer spokojen.

Juraj Háder

BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo, z. s. – Dobře ušitý frak

Ochotníci z Bernartic přivezli na letošní Hanácký divadelní máj hudební komedii Gábora Drégelyho a Jerzyho Jurandota Dobře ušitý frak. Nastudováním této povedené frašky tak v České republice poprvé neprofesionální divadlo nabízí divákům hru, kterou před druhou světovou válkou profesionální divadla hrála v Německu, Rakousku, Británii, Polsku, Slovinsku, Rumunsku, Rusku, Nizozemsku, Dánsku i ve Francii v podobě idylické, dá se říci pohádky pro dospělé o tom, jak „šaty dělají člověka“, neboli jak chudobný krejčovský tovaryš v nalezeném odloženém fraku ke štěstí přišel. Polský dramatik Jerzy Jurandot přepsal Drégelyho hříčku do žánru britké společensko-politické satiry, kterou ve světové premiéře uvedlo divadlo v Zabrze v roce 2001. Česká premiéra proběhla v lednu 2003 ve Slezském divadle v Opavě.

Hra v režii Zdenka Klose je o tom, jak se krejčík Melcer promění ve zloděje a bezcharakterního kariéristu, nešťatčího se na cestě do vysoké politiky opravdu ničeho. Publikum pobaveně sleduje, jak překvapivě lehce se totiž Melcer (Aleš Hubr) v ukradeném fraku a s několika naučenými frázemi na téma hospodářské politiky zalíbí společenské smetánce i panu ministrovi (Daniel Dorotík). Poslanecká funkce se pak dá lehce koupit. I když všechno málem zhatí bláhově pravdymilovný mladý národohospodářský teoretik dr. Torn (Stanislav Horut), vytříbené korupčnícké prostředí vede nakonec Melcera nejenom do rodiny předsedy správní rady prosperující továrny (Václav Brodík) respektive do náruče jeho dcery Evy (Eva Grulichová), ale i na vytoužené ministerské křeslo.

"Na takový post že by se člověk prodral krádežemi?! Na takovém postu se cesta ke krádežím teprve otvírá!" praví se v Dobře ušitém fraku, v němž je cesta do vlády vydlážděna slušným vzhledem, bezbřehou žvanivostí a bezskrupulózností. A také zlodějiny a movitých i duchovních hodnot. V pravý čas i dobře známou akutní ztrátou paměti... "Tohle si může dovolit jen velký politik nebo velký zloděj," praví se v té hře dále. My jako dnešní diváci samozřejmě dobře víme, že všechna podobenství, která nás při sledování představení napadají, nejsou vůbec náhodná. Z těch, kteří dobře pobaveni odcházeli včera večer ze sálu němčického kina Oko, ve které HDM 2022 jako vždy probíhá, by určitě ani jeden nemohl tvrdit, že u nás se něco takového opravdu stát nemůže...

Představení Bodláku má docela velké rezervy. Spočívají za prvé v neznalosti textu u většiny účinkujících. Inscenace má příliš brzy po premiéře (proběhla před několika týdny v dubnu). Jednotliví herci a herečky tak nemají své role zažité. Převážná většina své repliky pouze deklamuje, místo aby byly pohotově sázeny

v živém dialogu s partnerem, nebo v humorném monologu, určeném publiku. Režie potřebuje dopracovat jednotlivé situace zejména v mizanscénách. (Mizanscéna je chvíle, ve které se někde stranou od ostatního dění na jevišti odehrává důležitý okamžik, záměrně mimo pozornost ostatních postav, a na kterou režie upozorní patřičnými prostředky – světlem, ztišením ostatních atd...)

Zpěváci potřebují doladit intonace, i když mnozí členové Bodláku patří k hudebně velmi nadaným. Rezervy jsou i ve frázování a také v technice zpěvu v doprovodu reprodukováné hudby (lepší by byla živá tříčlenná kapela ve složení klavírista, houslista a klarinetista, pro kterou výbornou hudbu napsala a instrumentovala polská skladatelka Marzena Mikula Drabek). Vážně i partnerská souhra jak během písní, tak v průběhu celé inscenace. Vzájemné nahrávání a dohrávání řečeného i konaného je ovšem v klasické činohře základem všeho.

Výborné jsou kostýmy Šárky Šimíčkové. Velmi dobře hraje postavu Eviny matky Marie Šimíčkové, dobří jsou i Zdeněk Klos jako krejčí Fimko, Stanislav Horut v roli doktora Thorna a Tomáš Horut jako prezident autoklubu Patorek.

Představení Dobře ušitého fraku v podání Bernackého ochotnického divadla Bodlák bude jistě po několika dalších reprízách o mnoho lepší než to, co v pátek 8. května viděli návštěvníci posledního soutěžního představení regionální přehlídky venkovských divadelních souborů Hanácký divadelní máj 2022.

Ladislav Vrchovský

Závěrečné slovo předsedy lektorského sboru

Třicátý šestý ročník Hanáckého máje vrcholí. Než se rozdají čestná uznání a ceny za pěkné až mimořádné herecké, scénografické, hudební a režijní výkony, dovoluji mi malou rekapitulaci za celou přehlídkou.

Po dvou letech se přehlídka vrátila z červnového času k tradičnímu termínu na začátek měsíce května a my nemuseli v hledišti sedět v respirátorech. Červen byl také hezký, ale tradice je tradice, a hlavně covid tu už s námi sice bude nadále, ale naše kolektivní imunita bude odolnější a snad si s touto nemocí snáze poradíme. Aspoň v to věřím.

Nicméně v tuto chvíli zapomeňme na ochranu cest dýchacích a věnujme se divadelnímu programu letošní přehlídky. Jaký byl? Jedním slovem nadupaný. Hanácký divadelní máj už léta patří mezi ochotnické přehlídky rozsahem i náplní k nejdelším. A nebylo tomu jinak ani letos. Dvanáct soutěžních inscenací usilovalo o postup na Krakonošův divadelní podzim a na Popelku Rakovník. Přesněji řečeno sedm na KDP a pět na Popelku. A ještě přesněji, dvě inscenace nakonec musely být nahrazeny nesoutěžními hosty, neboť nemoci nechodí po horách, ale po lidech. Jak se těm, co nakonec do Němčic dorazili, dařilo, teď stručně z pohledu odborných lektorů, kterými letos byli Ladislav Vrchovský, Juraj Háder a Jaroslav Kodeš.

Divadelní spolek Slavkov u Brna začínal. Pekelné plány od Ivy Kočí posloužily jako předloha pro vícegenerační a velmi početný soubor k tomu, abychom uviděli velmi pečlivě nastudovanou a s chutí sehranou pohádku řadou dětských, mládežnických i dospělých herců. Bylo se na co dívat, neboť i scéna je dobře vymyšlená. Škoda jen, že předloha má svá úskalí. Ne vždy je text domyšlený do konce a spousta věcí postrádá logičnost. Tím pádem mají herci a režisér ztížený úkol. Těžší, než kdyby sáhli po ověřeném autorovi nebo ověřené pohádce.

Morkovští ochotníci přijeli na letošní ročník Hanáckého divadelního máje s další novinkou z dramatického díla jejich kmenové autorky a režisérky Marie Tesar Přepadení v Kroměříži. V textech, které Marie Tesar píše pro Morkovské ochotníky, jde autorce vždy o definování nějakého společenského, případně politického nešvaru, a poukazování na jeho příčiny. Ve hře Přepadení v Kroměříži tentokrát dospěla Marie Tesar zatím nejdále. Hlavní problémem inscenace je neujasněná režijně-scénografická koncepce.

Velmi očekávaným představením letošního HDM se stala inscenace Pohádky máje od Viléma Mrštíka, kterou nastudoval **Divadelní spolek bratří**

Mrštíků z Boleradic. Očekávaným proto, že prozaická předloha je logicky zakotvena do literatury počátku dvacátého století. Nicméně stále má velmi aktuální jádro o síle milostného citu, potřebě upřímné a čisté lásky. Soubor z Boleradic, a především jeho režisérka Iva Kahounová v hodnoty tohoto textu uvěřila, provedla značné dramaturgické úpravy, podařilo se jí přesvědčit soubor, našla vhodné představitele pro ústřední dvojici a pečlivě nazkoušela Pohádku máje tak, že jsme byli sympaticky překvapeni. Samozřejmě, že inscenace není bez problémů, některé se týkají dílčích režijně – scénografických míst, ale některé se dotýkají i hereckých výkonů Ríši a Helenky.

Divadelní soubor z Rájce-Jestřebí přivezl na letošní přehlídku Shafferovu hru Andělíka a laskavec. Je to velká výzva pro dvě zkušené herečky. Andělíka je postava průvodkyně, která překypuje vnitřním životem. Je plná fantazie, kreativity, představivosti a hravosti. Úřednice Lotte, je do jisté míry jejím protipólem. Konflikt mezi kreativitou a jistou suchopárností je v textu zásadní. A právě v tomto nadmíru těžkém hereckém úkolu je velká rezerva inscenace. Troufám si říct, že pokud by herečky „méně přemýšlely“ nad velkými myšlenkami autora a více si v situacích hrály a uvolnily se, divadlo by dostalo lepší spád.

Druhou soutěžní inscenací, která cílila své divadelní usilování na dětské publikum, byla na letošním HDM inscenace **Divadla Strom z Brna**. Jejich představení o Kocourku mořeplavci je určené pro věkovou skupinu školkových dětí. Textový podklad si soubor napsal sám a v představení účinkují dvě osoby Jan Říha a Martina Zitová a řada loutek. Dobrodružství kocourka Mydlifouska hrají herci přehledně, s lehkostí a s poučeností o tom, pro koho hrají. Domníváme se, že by bylo vhodné na začátku inscenace více podpořit ono rčení, že pýcha předchází pád, a Mydlifouska jednoznačně představit jako pyšného kocoura. Dále by inscenaci pomohlo ubrat na vyprávěcích pasážích, a to, co se v nich dozvídáme, naopak převést do hraného děje.

Divadelní spolek J. K. Tyl z Brodku u Přerova přijel na letošní HDM s inscenací proslavené hry Kazimíra Lupince Upokojenkyně. Jde o hru o pomalém odcházení z reálného vnímání, vidění i slyšení světa do světa jiného. Je to téma vážné, téma bolestné. Ale způsob, jakým je už v textu uchopeno, lze definovat slovy humorný nadhled. V podstatě jde o výbornou komedii. Soubor využil potenciálu textové předlohy vrchovatě, neboť má ve svém středu řadu výborných hráčů – respektive hereček. Námitky padali k jisté úpravě textu provedenou režisérem inscenace, úpravy, která sice nezhodnotila výsledek z hlediska dopadu na diváky, domníváme se však, že by bylo výhodnější, kdyby se inscenační tým více držel originální předlohy.

Divadlo Jára Cimrmana je český fenomén. Takový fenomén se logicky promítá i do ochotnického divadla. **Divadlo Větrák z Pivína** je jedním z ochotnických souborů, kterým Cimrmanovy hry učarovaly. Nyní nastudoval České nebe. Jeho představení je klasickým příkladem sousedského divadla se všemi klady i zápory, které toto označení nese. Jejich České nebe baví jak samotné herce na jevišti, tak nadšené diváky v sále. Ti si užívají osvědčené vtipy a gagy z pera dvojice Svěrák / Smoljak, smějí se notoricky známému textu i hercům, jak to hrají. Míra úspěšnosti hry závisí na tom, jak moc se představení přiblíží originálu Svěráka a Smoljaka. Nejen pro divadlo z Pivína by to měl být zásadní výchozí bod a klíč k inscenování cimrmanovských textů, na tom nelze cokoli měnit, a tady má soubor ještě co dohánět.

Červiven je studentské divadelní spolčení lidí z **Bruntálu**, kteří studují SPgŠ v Krnově, ale také spolu hodně kamarádí. Pro svoji novou inscenaci si vybrali knihu Hany Whitton Větrná hůrka sourozenců Bronteových. Soubor zaujal dramatický životní příběh tří sester Bronteových a jejich bratra básníka a malíře Branwella. Námět pro inscenaci výborný, téma pro mladý kolektiv vynikající. Už to samo o sobě je chvályhodné. Jsme však na činoherní přehlídce, a tak nám nezbyvá než nejen pochválit záměr i proces vzniku inscenace, ale i to, jak se podařilo záměr realizovat ve výsledném tvaru, v samotné inscenaci. Řekneme-li, že tu má Červiven jisté režijně – herecké nedostatky, pak nepřeháníme.

Divadelní soubor Opona z Želechovic nad Dřevnicí přivezl pohádku ze severského prostředí „Emma a trollí sen“. Původní prozaický příběh, který se odehrává v nedaleké Skandinávii, napsala česká autorka Petra Johansson a je o porozumění dvou světů. Prvním z nich je současný dětský svět plný informačních technologií, sociálních sítí, počítačových her a podobně. V kontrastu k tomu je pohádkový svět trollů, který nemusí být vždy zlý, ale do jisté míry koresponduje se „starým světem“, kdy se děti uměly bavit i bez moderních technologií, chodily ven, do přírody a dokázaly si najít kamarády jen tak na ulici. Scénář, který si Divadlo Opona vybralo, ona témata předkládá. Je celkem zajímavě napsaný. Skýtá však řadu úkolů a nástrah. Především je umluvený, slyšíme spoustu slov, které režie a herci musí naplnit hereckým jednáním. A to se Oponě zatím bohužel daří nejméně.

Bodláci z Bernartic zavítali na letošní Hanácký divadelní máj s hudební komedií Gábora Drégelyho a Jerzyho Jurandota Dobře ušitý frak. Původní idylická fraška je polským dramatikem přepsána do žánru břitké společensko-politické satiry v hudebním hávu muzikálové produkce. Inscenace Bodláku v režii Zdenka Klose je v prostředcích střídmější, ale ctí ideu, jak se krejčík Melcer proměnil ve

zloděje a bezcharakterního kariéristu. My jako dnešní diváci samozřejmě dobře víme, že všechna podobenství, která nás při sledování představení napadají, nejsou vůbec náhodná. Představení zkušeného souboru Bodlák má tentokrát bohužel docela velké nedostatky. Příčinu vidíme v tom, že inscenace má příliš brzy po premiéře. Jednotliví herci a herečky tak nemají své role zažité, někdy má nápověda až moc práce. Převážná většina herců své repliky pouze deklamuje, místo aby byly pohotově sázeny v živém dialogu s partnerem, nebo v humorném monologu určeném publiku. Režie pak potřebuje dopracovat jednotlivé situace zejména v mizanscénách.

Tolik reference o jednotlivých soutěžních představeních. Pro úplnost dodejme, že za odpadlá představení se podařilo operativně zajistit důstojnou ale už nesoutěžní náhradu. Místo Adama stvořitele jsme viděli Smíšené dvouhry souboru Amadis a místo komedie Do hrobky tanečním krokem Enigmatické variace v podání Divadla Devítka.

A ještě naše závěrečná děkovná pasáž. Milé soubory, bylo báječné se s vámi vidět a povídat si o tom, co jste se hráli. Snad i my jsme byli pro vaši divadelní tvorbu přínosem. Aspoň jsme se snažili. Díky.

Milí pořadatelé, je vidět, že jste tým, za kterým stojí úctyhodná práce. Myslím, že všechno klapalo tak, jak má. Důležitý je divák. A ten jistě odcházel spokojen. Díky.

Milý, dobrý Duchu Hanáckého divadelního máje 2022, jsi spokojený? Ano? My tedy určitě ano. Díky, že jsi na vše tak pečlivě dohlédl.

Jaroslav Kodeš, předseda lektorského týmu

KLUB DĚTSKÉHO DIVÁKA

Každoročně s nadšením sleduji a aktivně navštěvuji představení amatérských divadelních souborů v soutěži Hanácký divadelní máj, který se koná v našem městě. Letošního ročníku jsem se poprvé mohla zúčastnit v roli lektora Klubu dětského diváka. Jedná se o skupinu žáků ZŠ Němčice nad Hanou, vybraných ze všech věkových kategorií. Letos bohužel byly mladší děti na „škole v přírodě“, takže klub tvořili pouze starší žáci ve věku 11 – 15 let. Bylo pro mne milým a zajímavým poznáním, jak uměly být tyto děti zodpovědné, vnímavé a pozorné. Při každém našem setkání se snažily zamýšlet nad právě zhlédnutým představením. Dokázaly nacházet co nejpřesnější slova pro zhodnocení obsahu, hlavní myšlenky, děje, hudby, kostýmů i hereckých výkonů. Mým úkolem bylo přednést soutěžícímu souboru pokud možno co nejvíce „slovy“ členů klubu hodnocení, názory a celkový dojem z jejich vystoupení. Divadelní spolky přijímaly hodnocení dětí vesměs pozitivně, i když bylo někdy dost „upřímné“, až kritické. Chci všechny členy Klubu dětského diváka pochválit za to, že se k roli „porotců“ postavili zodpovědně, s nadšením a elánem. Fungovali nejen jako jednotlivci, ale dovedli dojít společně k vyjádření svých závěrů, dojmů, myšlenek a názorů.

Pavla Buriánková, lektorka Klubu dětského diváka

PEKELNÉ PLÁNY

Úvodní nedělní představení přineslo pohádku paní učitelky Ivy Kočí, kterou původně vytvořila pro své žáky na základní škole.

Děti hodnotily pohádku kladně, všem se líbila. Měly možnost hodnotit neverbálně, slovně i výtvarně. Představení by všichni doporučili kamarádům, téměř všichni by šli na pohádku ještě jednou. Děj pochopily, převyprávěly a došly k závěru, že strašidla nechtěla, aby jim hrad obsadili lidé, chtěla ho mít jen pro sebe, ale nakonec se dohodli a výhodu měly obě strany.

Hlavní myšlenka: PEKELNÉ PLÁNYaneb „ jak si zachovat své území“.

Vzkaz souboru: Představení se líbilo, nejvíc kulisy a kostýmy. Zpěv nesesedl na osoby, byl by lepší naživo. Upírky byly málo uvěřitelné, změnily by masky a nalíčení. Scéna s vypínačem – dotýkat se ho při jiskření.

Nejvíce se jim líbila malá čertice, Uklízečka, Profesor a kostým Meluzíny a Bílé paní, což i výtvarně ztvárnili, když měli namalovat, co se jim nejvíce líbilo.

KOCOUREK MOŘEPLAVEC

Úterní pohádka Jana Říhy byla určena pro děti ve věku od 4 – 8 let, a to se projevilo na hodnocení dětí, neboť se shodly, že představení by už vidět nechtěly, ale mladším kamarádům by ho doporučily, protože tam byly krásné loutky. Děj pochopily. Nejvíce se jim líbila loutka vtipné ryby s velkou pusou a malé vyskakující rybičky. Soubor chválily, že zvládly představení jen ve dvou.

Hlavní myšlenka: Jak si zachovat přátelství

Vzkaz souboru: Pěkné představení pro malé děti do mateřských škol

PŘES PŘEKÁŽKY KE HVĚZDÁM

Tato inscenace byla pro skupinu dětí dost náročná k pochopení, a to se také projevilo na jejich celkovém hodnocení. Hru pochopila jen starší děvčata, ostatní se vyjádřili ke hře, že se jim nelíbila a vidět by ji už nechtěli. Zaujaly je spíše rekvizity – peříčka, která vyjadřovala emoce, kufr, kostýmy a hra na kytaru.

Hlavní myšlenka: Každá cesta ke splnění snu je plná překážek, ale dá se zvládnout...

Jak jinak by děti pojmenovaly tuto hru? - Snaha se cení, Bratři Bellové

EMMA A TROLLÍ SEN

Páteční představení děti zaujalo hlavně tématem a příběhem. Při neverbálním hodnocení se jednohlasně shodly, že se jim pohádka líbila, šly by na ně ještě jednou a doporučily by ji kamarádům. Souboru vytkly jen konec, který se jim zdál zmatený a k nepochopení. Kostýmy, hudbu, scénu by nechaly beze změn, jen by některé dialogy zkrátily.

Nejraději by si ztvárnily postavu Trolla, který byl zábavný, veselý a z jiného světa, stejně tak jeho babička.

Hlavní myšlenka:

- Jak si užít léto bez mobilů, internetu...
- Jak si najít nové kamarády a navázat nová přátelství

Výsledková listina Hanáckého divadelního máje 2022

Pekelné plány – DS Slavkov u Brna

Čestné uznání Miroslavu Slováčkovi za roli Lucifera

Čestné uznání Marii Gottwaldové za roli Amálie Brdečkové

Čestné uznání Ivanu Markovi za roli Cyrdy Brdečky

Čestné uznání Jaromíru Matějkovi a Radimu Kachlířovi za role elektrikářů

Čestné uznání Jiřímu Olšanskému a Jarmile Pospíšilové za návrh scény ke hře „Pekelné plány“

Přepadení v Kroměříži – Morkovští ochotníci

Čestné uznání Kamilu Žižlavskému za roli Veroniky

Čestné uznání Zuzaně Klusalové za roli Jiřiny

Čestné uznání Lence Czereové za roli Samantha Štruncové

Čestné uznání Marii Tesar za scénář ke hře „Přepadení v Kroměříži“

Pohádka máje – DS bratří Mrštíků Boleradice

Čestné uznání Matyáši Kynclovi za roli Říši Gregora

Čestné uznání Štěpánce Veselé za roli Helenky

Čestné uznání Janě Vystoupilové za roli Hostinské

Čestné uznání DS bratří Mrštíků Boleradice za inscenaci hry Viléma Mrštíka „Pohádka máje“

Cena Janě Kahounové za návrh scény ke hře „Pohádka máje“ – cenu věnovala firma Drogérie - Drahomír Navrátil

Cena Ivě Kahounové za úpravu textu ke hře „Pohádka máje“ – dárkový balíček věnovala firma SBIS s.r.o.

Cena Haně Samsonové za roli Bytné – obdrží sadu vín od firmy DEKWOOD Lavrinčik

Cena Marii Sokolářové za roli Poštmistrové – získává sadu vín od prodejny
Dárkové zboží, galanterie paní Kotulové

Andělíka a laskavec – DS Rájec-Jestřebí

Čestné uznání Františku Alexovi za roli pana Bardolpha

Kocourek Mořeplavec – Divadlo Strom Brno

Čestné uznání Janu Říhovi za scénář ke hře Kocourek mořeplavec

Čestné uznání divadlu Strom za inscenaci hry Kocourek mořeplavec

Upokojenkyně – DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

Čestné uznání Tomáši Zbožínkovi za roli Erika Vrbičky

Čestné uznání Marii Vystrčilové za roli Jarmilky

Čestné uznání Pavlíně Procházkové za roli Marcelky

Čestné uznání Štěpánu Procházkovi za roli pana Vaňka

Cena Anetě Klvaňové za roli Anny Vrbičkové - získává sadu vín od prodejny
Dárkové zboží, galanterie paní Kotulové

Cena Ludmile Binderové za roli Marie Ptáčkové – i ona obdrží, získává sadu vín od
prodejny Dárkové zboží, galanterie paní Kotulové

Cena DS J. K. Tyl Brodek u Přerova za inscenaci hry Kazimíra Lupince
„Upokojenkyně“

– divadelní spolek obdrží cenu, kterou věnovaly firmy Strom Praha a.s. a Pálenice
Mlýnský dvůr

České nebe – DS Větrák Pivín

Čestné uznání Václavu Horákovi za roli J. A. Komenského

Přes překážky ke hvězdám – DS Červiven Bruntál

Čestné uznání Kateřině Jombíkové za roli Anny

Cena Petře Severinové za scénář ke hře „Přes překážky ke hvězdám“ – firma SBIS s.r.o. věnovala dárkový balíček

Emma a trolí sen – DS Opona Želechovice nad Dřevnicí

Čestné uznání Liboru Novákovi za roli Morgana

Dobře ušitý frak – DS Bodlák, Bernacké Ochotnické divadlo

Čestné uznání Zdeňku Klosovi za roli Fimka, krejčího

Čestné uznání Tomáši Horutovi za roli Patorka

Cena Marii Šimíčkové za roli Laury – cenu od firem Drogerie- Drahomír Navrátil a STROM Praha a.s.

Cena Šárce Šimíčkové za kostýmy ke hře „Dobře ušitý frak“ – cenu věnovala firma DEKWOOD Lavrinčák

Ceny diváka získává DS bratří Mrštíků Boleradice a to, dárkový balíček, který věnovala firma COOP Jednota Uherský Ostroh

Všichni ocenění získali také strom nebo keř z Ovocné školky Litenčice od pana Ing. Aleše Zahradníka, Ph.D. Tento druh ceny nás všechny překvapil, moc děkujeme.

Doporučení na národní přehlídky

Lektorský tým 36. HDM 2022 doporučuje do programu národní přehlídky amatérského divadla Popelka Rakovník 2022 tento soubor a jeho inscenaci:

DS Strom Brno Kocourek mořeplavec

Lektorský tým 36. HDM 2022 doporučuje do programu národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou tento soubor a jeho inscenaci:

DS bratří Mrštíků Boleradice Pohádka máje

Nominace na Krakonošův divadelní podzim 2022:

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova s inscenací hry Upokojenkyně.

Jaroslav Kodeš, Juraj Háder, Ladislav Vrchovský

Vyhodnocení soutěže mateřských škol

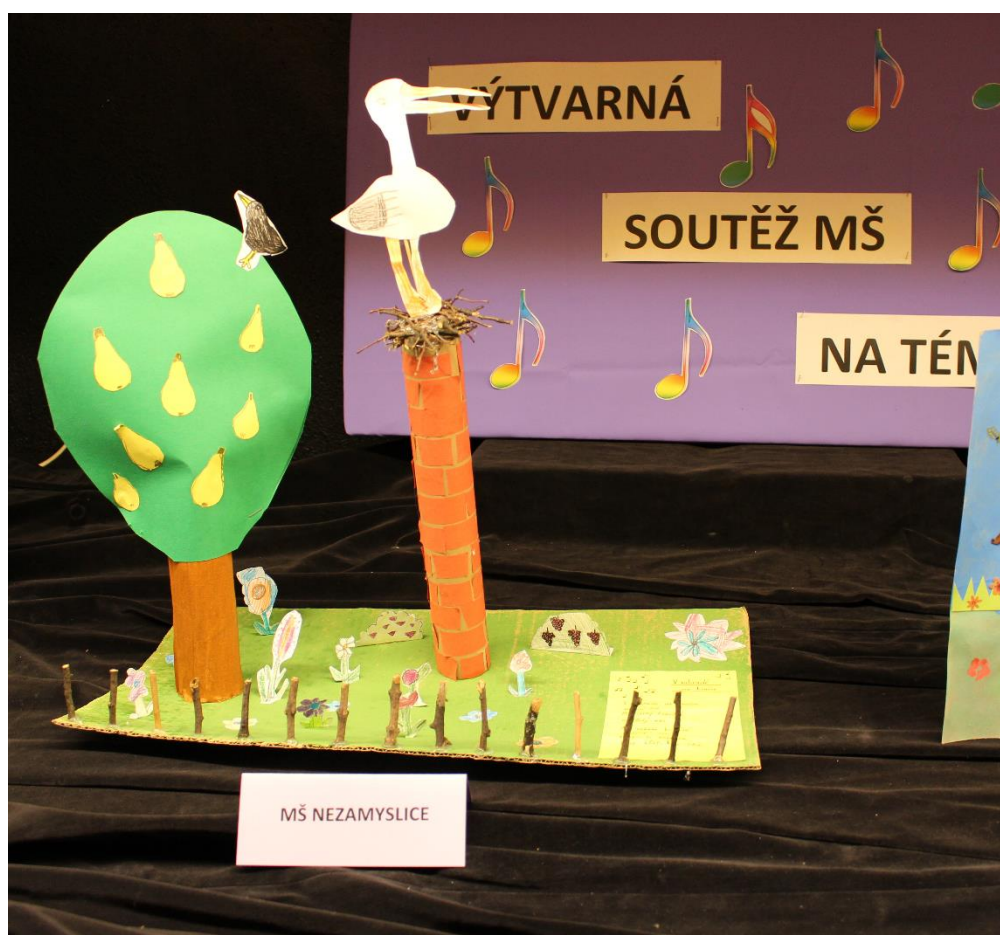
V roce 2022 byla jako každým rokem vyhlášena výtvarná soutěž pro mateřské školy na téma Malované písničky. Do soutěže se celkem zapojilo 6 mateřských škol, které zapojily svoji fantazii. Mezi výrobky jsme našli krásné obrázky.

O vítězi soutěže rozhodli členové zúčastněných soutěžních divadelních souborů.

Vítězem v této soutěži se stala Mateřská škola Nezamyslice.

Na druhém místě se umístila Mateřská škola Němčice nad Hanou.

Na třetí pozici skončila Mateřská škola Dřínov.

**Všem mateřským školám děkujeme za účast
v soutěži a vítězům gratulujeme!**

Výsledky divácké soutěže v roce 2022

Vítězem divácké soutěže se stává DS bratří Mrštíků Boleradice

Gratulujeme!!!

Morkovští ochotníci, z. s. Přepadení v Kroměříži	2,84
DS bratří Mrštíků Boleradice Pohádka máje	3
DS Rájec - Jestřebí Andělíka a laskavec	2, 59
DS J. K. Tyl Brodek u Přerova Upokojenkyně	2, 93
DS Větrák Pivín České nebe	2,94
BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo, z. s. Dobře ušitý frak	2,89

Návštěvnost představení v roce 2022

DS Slavkov u Brna Pekelné plány	73 diváků
Morkovští ochotníci, z. s. Přepadení v Kroměříži	93 diváků
DS bratří Mrštíků Boleradice Pohádka máje	75 diváků
DS Rájec - Jestřebí Andělíka a laskavec	55 diváků
Divadlo Strom Brno Kocourek Mořeplavec	151 diváků
DS J. K. Tyl Brodek u Přerova Upokojenkyně	54 diváků

DS Větrák Pivín České nebe	199 diváků
Červiven Bruntál Přes překážky ke hvězdám	199 diváků
DS Amadis Smíšené dvouhry	51 diváků
Divadlo Opona, z. s. Zlín Emma a trollí sen	110 diváků
BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo, z. s. Dobře ušitý frak	102 diváků
Divadlo Devítka Enigmatické variace	61 diváků
Celkem diváků	1223 diváků

Závěrečné slovo ředitelky přehlídky

Vážení a milí divadelníci a hosté,

dovolte mi říci vám na závěr několik slov. Končí náš velký svátek divadelních ochotníků. Viděli jsme zde spoustu krásných hereckých výkonů her různých žánrů. Na začátku jsem vám slíbila 12 soutěžních představení, ale bohužel člověk míní a svět mění. Dvě soutěžní představení jsme ze zdravotních důvodů členů spolků museli nahradit nesoutěžními.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat.

Přípravnému týmu a zvláštní poděkování patří Nadi Tesaříkové, která je velkou duší a celým srdíčkem HANÁCKÉHO DIVADELNÍHO MÁJE.

Velký dík patří technikům, uvaděčkám, děvčatům u pokladny, členům divadelního spolku Na štaci, lektorskému týmu, klubu dětského diváka v čele s Pavlou Buriánkovou, všem moderátorům, prostě všem, kteří svým dílem přispěli ke zdárnému průběhu přehlídky.

Jak už bylo mnohokrát řečeno, děkuji všem sponzorům, bez nichž bychom se neobešli.

Ráda bych poděkovala i základní škole, a to kuchařkám za přípravu závěrečného rautu a vedení školy za uvolnění žáků, kteří pracovali v klubu nebo jako moderátoři.

Děkuji i Základní umělecké škole za kulturní program při vítání souborů a vystoupení na závěr přehlídky.

Samozřejmě děkuji i Vám divákům a divadelním souborům, bez Vás by náš hanácký máj nemohl existovat.

Nezbývá mi než Vám všem popřát pevné zdraví, souborům šťastnou ruku při výběru nové inscenace a budeme se společně těšit na další ročník.

Ať žije 37. ročník Hanáckého divadelního máje 2023.

Sponzoři projektu

Záštitu nad Hanáckým divadelním májem 2022 převzal hejtman Olomouckého kraje Ing. Josef Suchánek.

Přehlídka se pořádá ve spolupráci se Svazem českých divadelních ochotníků.

MINISTERSTVO
KULTURY

Olomoucký kraj

ZOD Němčice nad Hanou

MO ČSSD

OV KSČM

Květiny – Antonín Oplocký

Roman Mizera

Restaurace a penzion Zátíší

Železářství – domácí potřeby Stanislav Oral

Euro Group Moravia s.r.o.

Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová

Jiří Vrba Hasičská pojišťovna a.s.

DEKWOOD Lavrinčik

Ing. Aleš Zahradník, Ph.D. Ovocná školka Litenčice

STROM Praha a.s.

Transport case – profesionální přepravní boxy

SBIS s.r.o. – Ostraha objektů a majetku

V. H. P. Ivanovice, s.r.o.

COOP Jednota Uherský Ostroh

BAU TRADE MARKET s.r.o.

Doprava Kratochová s.r.o. Křenovice 178

Ing. Jan Vrána, starosta města

Ing. Jana Oulehlová, místostarostka města

Ing. Oldřich Plchot, člen rady města

Bc. Hana Mikulčíková, DiS.

Smuteční obřadní síň Kojetín s.r.o. Z.Barták

Drogerie – Drahomír Navrátil

Iveta Kubiridžak Havlíčková, Úklidové služby

Papírnictví – tabák Jana Holubová

Antonín Hrdý Sebranka

Pálenice Mlýnský dvůr

M. Ševčík, Pivovar Němčice nad Hanou

Všem sponzorům děkujeme za podporu našeho největšího divadelního svátku
Hanáckého divadelního máje.

